

sa mossmyror kunna således vara nyttiga till en del, men skadliga i det hela för klimat och vegetation.

2. *Björnmossar* finnas ymnigt i skuggrika granskogar och på fuktiga ängar. De bestå af den så kallade *björnmossan* eller *gucku-rågen*, *polytricum commune*. Denna mossart är ganska skadlig derutinnan, att den angriper sura och våtländta ängar, frodas der och uttränger innan kort allt annat nyttigt föder. Det förtjenar således den idoga landtmannens omtanke, att, medan tider är, förekomma en så skadlig gäst, emedan den lägger sig som en tjock fäll öfver marken och utestänger både ljus och värma från jorden. Jag har ofta genom egna försök erfarit, att kälén under sådana mosslager ligger 8, ja till och med 14 dagar längre, än på något annat ställe. Detta bevisar, huru skadlig den är, och huru angeläget det bör vara, att utrota den.

Anmärkning. I anseende till den nära förbindelse, som är imellan jordmon och vegetation, torde man af det, som redan är sagdt om vegetationens locala förhållande, kunna inhemta ett ungefärligt begrepp om den rådande jordmonen i Lappland. Då man känner, att granit, quartz och glimmer utgöra grundvalarna för de fasta klyftor, som finnas i Lappland, så måste jordmonen i allmänhet blifva en blandning af dessa, med tillägg af de modificationer,

som uppkommit af våta och torra eller v rme och köld. Leran ingredierar äfven i jordmonen, ehuru ren lera och mergel förekomma ganska sparsamt. Man träffar äfven små isolerade berg, som bestå af lerschiffer, till ex. *Kassavare* i Luleå Lappmark. På torra ställen är den så kallade rödmyllan eller *mojord* allmännast.

§. 23.

Elfvar, åar, bäckar, rennilar, forssar, strömmar, sel m. m. finnas till stor myckenhet i Lappmarken och böra icke alldeles förbigås, emedan äfven de hafva mycken inflytelse på uppodlingar och ekonomien i allmänhet. *Elfvar* (flumina) äro större i rörelse satta vattensamlingar, hvilka hafva sitt ursprung från fjellarnes ismassor. De måste nödvändigt blifva vattendigra, då man betänker, att hvar och en af dem genomlöper en sträcka af 40 mil, innan de framkomma till hafvet. *Umeå, Skellefteå, Piteå, Calix och Torneå* elfvar äro de förnämsta, hvilkas ungefärliga riktningar och utgreningar skönjas af chartor, bland hvilka den af Doctor Wahlenberg upprättade botanico-geographiska är den pålitligaste i detta afseende. Man kan med skäl påstå, att dessa elfvar gifvit förnämsta anledningen till Vester- och Norrbottens befolkning, genom deras fiskrikhet och gräs-